

[Lone Stig Andersen]

Oven på hele historien har SF vurderet, at der ikke kan komme noget godt ud af renteaftgiftsopkrævningen for 1987 og 1988, og på den baggrund foreslår vi, at renteaftgift for 1987 og 1988 bortfalder.

Svend Heiselberg (V):

Vi har ikke altid haft skatteministre med en lige heldig hånd, det skal gerne være sagt, men i dag er vi heldigvis i den situation, at vi har en skatteminister, der nok skal løse de administrative problemer, der er.

Jeg forstår, at skatteministeren har afvist beslutningsforslaget, og jeg skal henholde mig til denne afvisning.

Glistrup (FP):

Den 25. oktober 1988 fremsatte Fremskridtspartiet et forslag om bortfald af opkrævning af renteaftgiften for indkomståret 1987. Da det forslag var til første behandling den 1. november sidste år, holdt hr. Jens Thoft på SF's vegne en meget kort ordførertale, der var præget af det, som hr. Stavad med rette påpegede, nemlig at SF er de eneste tilhængere i folketingsalen af dette system. Den var på to linjer i en folketingsstidendespalte, der bare sagde, at SF afviste forslaget. Man måtte så forvente, at SF ville stemme nej til at undlade at opkræve afgiften for 1987.

Så gik der en måneds tid, og vi havde forslaget til tredje behandling den 2. december 1988, hvor SF undlod at stemme.

Nu er der yderligere gået et år, og SF overtrumfer os og fremsætter selv forslag om, at man skal undlade at opkræve renteaftgiften for 1987 og 1988. Nu venter jeg i spænding på, om det i efteråret 1990 så bliver hr. Stavad, der fremsætter forslag om, at man skal lade opkrævningen bortfalde for indkomstårene 1987, 1988 og 1989, for så nærmer det sig jo et flertal, hvis vi på den måde kan få trip, trap, træsko med til at forklare disse problemer.

Fremskridtspartiet er et dødkedeligt parti, ikke nær så sprælsk som SF, der inden for så kort tid kan nå at tage alle tre standpunkter. Vi har hver evig eneste gang, man har snakket renteaftgift – og det vil altså sige i snart 3 år og 2 måneder – simpelt hen arbejdet for at få begrænset den mest muligt på alle leder og kanter, og det er der ikke spor skæg eller spænding ved. Jeg tror, det er lykkedes os nogenlunde at bruge

alle argumenter både i taler fra denne talerstol, hvor vi har været de flittigste gæster, og ved at fremsætte lovforslag om emnet. Vi har vist også fremsat de længste lovforslag, så kvantitativt kan der føjes meget lidt til det, Fremskridtspartiet har fremført.

Vi har ikke det problem som hr. Stavad, der vil til at bruge kræfter i Skatteudvalget på at finde ud af, om loven kan administreres. Det lykkes jo også hr. Stavad selv at besvare spørgsmålet, endnu før det var henvist til udvalget: Det kan den ikke!

Men vi er også aldeles uenige med skatteministeren i, at den har haft positive samfundsøkonomiske virkninger, fordi den har begrænset det lånefinansierede forbrug. Der er ingen samfundsinteresse i at begrænse det lånefinansierede forbrug. At Nielsen låner nogle penge ud til Pedersen betyder, at Pedersen i låneåret får et forbrug i stedet for Nielsen, og dermed har vi det samme forbrug. Når Pedersen tilbagebetaler pengene til Nielsen, er det Nielsen, der kan bruge penge i stedet for Pedersen. Det kan samfundet være aldeles hamrende ligeglad med, og derfor har det heller ikke haft nogen som helst samfundsøkonomiske virkninger af positiv art.

Det ses i øvrigt også af statistikkerne, hvornår omsvinget kom, nemlig i maj 1986, altså længe før der var nogen, der reelt tænkte på kartoffelafgiften.

Fru Else Theill Sørensen sagde, at hun ikke ville udtrykke mistillid til skatteministeren. Jeg vil faktisk gå det skridt videre, at jeg vil sige, at jeg holder så meget af skatteministeren, at jeg bestemt ikke synes om anden del af SF's forslag, hvor Folketinget skal pålægge skatteministeren at tilrettelægge en effektiv administration af afgiften for 1989 og de kommende år samt tilsikre, at retssikkerhed tilvejebringes på dette område.

Hvis Folketinget virkelig vedtager noget sådant, er skatteministeren ikke skatteminister ret meget længere, hvis han ønsker at tage folkestyret alvorligt. Derfor vil jeg formentlig vise min loyalitet og mit venskab med skatteministeren derved, at jeg ved andenbehandlingen stiller et ændringsforslag om, at i hvert fald det led med pålægget til skatteministeren om at gøre noget, der er aldeles umuligt, udgår. Om man så satte Einstein, Milton Friedman og Margaret Thatcher, og hvem der ellers er af kloge mennesker i